

Історія двох кохань

Діти хворіють шуканням скарбів, а дорослі — спогадами про незнайдені скарби. Час змінює кольори, смаки, проганяє добро або зло, потім знову привертає то одне, то друге. І добро, і зло — теми вічні, вони не живуть нарізно, ці два явища мовби й створені для того, щоб підкреслювати значення одне одного.

«Тінь сови» — це своєрідний скарб, захований часом у минулому сторіччі. Час хоронив його за «тимчасовою» непотрібністю, тому що тоді знов настала «доба зла» і для добра залишилося дуже мало місця. І ось в інший, дивний і теж не вельми добрий час, коли брехня тут і там стає новою «правдою», коли про мораль і порядність згадують зі скептичною посмішкою на обличчі, ця історія виринула з іншої епохи. Виринула і здивувала тим, що виявилася непідвладною часові. Так, у ній описані в чомусь інший світ, інший побут, інша Україна. Але, читаючи, ти пропускаєш цю різницю, як легкий шум вітру. Вона навіть приємно лоскоче твою фантазію, але майже непомітно. Тому що твоя читацька увага прикута до героїв роману, до їхніх історій. А історії і Катерини зі Степаном, і Муталіба з Іриною — це історії кохання. Кохання, яке бореться, виживає у незгодах, допомагає вистояти і врешті-решт перетворюється на колективну пам'ять, на віру, на релігію, на легенду, що дає надію і кохання тим, кого воно ще не торкнулося своїм крилом.

Справжнє кохання — це завжди трішки казка. Тут казка присутня поруч із двома історіями кохання і дружби, й ім'я цій казці — Щедрик. Цей маленький гномик,

містичний мешканець пралісу, вигаданий колись іще в дитинстві Степаном, не лише стежить за тим, щоб зло було покаране, а доброта і душевна щедрість дістали винагороду, а й має власний голос. Він, як Степанове друге «я», того Степана, яким він був у дитинстві, вставляє у розповідь свої думки й почуття, намагається відповісти на запитання і воління свого «господаря».

Читаючи роман, я намагався знайти щось спільне з пізнішими романами Василя Шкляра, скажімо, з «Елементом», «Залишенцем»... Шукав і, крім майстерного володіння мистецтвом словесного образу, нічого не знаходив. Жорсткість останніх його романів ніби підказує, що «Тінь сови» на багато років наперед забрала в автора запас його особливої, майже дитячої доброти до героїв. Цей роман — найгуманніший з усіх написаних Шклярем. Він і читається як класика, і легко роздає на «мудрі цитати» десятки речень. Він і навчає, і підказує, і втішає. Адже там, де є кохання і де є смерть, завжди з'являється Втішання. Втішання — це вияв мудрості.

Андрій Курков
Париж, 18 січня 2014-го

ЗМІСТ

<i>Історія двох кохань</i> Андрій Курков.	5
<i>Частина перша. . . . .</i>	7
<i>Частина друга. . . . .</i>	125
<i>Частина третя. . . . .</i>	241
<i>Епілог. . . . .</i>	295